Política | Jordi Creus | Actualitzat el 13/06/2019 a les 22:00

?Maragall alcalde

«La dignitat i la coherència i la no supeditació als interessos i les voluntats de les elits són la seva millor targeta de presentació. I seria d'estúpids arriscar el seu millor patrimoni polític»

Els proposo un exercici de política-ficció. Retrocedim uns dies, fins a la nit del 26 de maig, just en el moment en què es coneixen els resultats (gairebé) oficials de les eleccions municipals a la ciutat de Barcelona. Imaginin que la contesa l'han guanyat Ada Colau i Barcelona en Comú després d'una dura pugna amb el candidat republicà Ernest Maragall.

Els números han estat molt ajustats. Mentre que l'alcaldessa en funcions ha obtingut gairebé 161.000 vots, Maragall ha quedat menys de cinc mil sufragis per sota. Una de les grans decepcions de la nit se l'emporta l'antic primer ministre francès, Manuel Valls, el qual, malgrat la seva victòria al districte de Sarrià-Sant Gervasi, el que té la renda per càpita més alta de la ciutat, tot just si ha pogut superar el 13% de vot global.

Malgrat que la mateixa nit electoral, el candidat republicà, amb el rostre seriós, felicita la guanyadora i que (gairebé) tothom dona per fet que Colau continuarà 4 anys més com a alcaldessa, l'endemà mateix unes declaracions d'Elsa Artadi trenquen la calma. La futura regidora de JxC afirma que "faré tot el possible perquè no hi hagi una alcaldessa antisistema a Barcelona", mentre proposa un pacte als republicans.

Ada Colau respira tranquil·la. Si Maragall tingués la temptació de fer un pacte contra la llista guanyadora -la seva-, no en tindria prou amb els 5 regidors d'Artadi. De fet, encara li'n faltarien 6 per arribar a la necessària majoria absoluta que permetria canviar l'aritmètica deixada per les urnes.

Però el somriure de l'alcaldessa queda glaçat quan passa una cosa del tot inesperada. Manuel Valls, cap de llista de Ciutadans, ofereix els seus 6 regidors sense condicions a Ernest Maragall. L'home que havia estat un flagell contra l'independentisme, l'home que havia anunciat les 10 plagues d'Egipte si ERC aconseguia l'alcaldia de Barcelona, dona ara als republicans els seus vots per evitar la continuïtat de les polítiques de Colau a l'Ajuntament. Maragall és el mal menor, afirma Valls. I tot l'establishment polític, econòmic i mediàtic de la ciutat corre a donar-li la raó. De sobte, per a les elits el candidat d'ERC és la millor opció.

Maragall calla davant de l'oferiment del seu oponent ideològic i es deixa estimar. I juga amb el temps proposant un tripartit impossible entre el seu partit, JxC i Barcelona en Comú que el situaria a ell com a alcalde malgrat no haver estat la força més votada. I, quan aquesta aposta es complica per la negativa absoluta dels d'Artadi a ni tan sols seure a la taula amb Colau, Maragall declara que, davant el bloqueig, presentarà la seva candidatura a l'alcaldia i tots els vots que li arribin seran benvinguts. També els de Valls, naturalment. I aquí pau i allí glòria.

S'imaginen que aquest exercici de política-ficció fos una realitat? S'imaginen un frau com aquest a la voluntat popular gràcies a un pacte entre forces antagòniques amb l'únic objectiu de conservar els càrrecs? S'imaginen que Manuel Valls, després del seu fracàs, fos qui acabés decidint l'alcaldia de Barcelona? I s'imaginen que, a més, aquest pacte inclogués altres contrapartides, com la Diputació de Barcelona o l'Àrea Metropolitana?

S'imaginen les queixes lògiques de Colau davant d'aquesta impostura legal però gens legítima? I s'imaginen finalment tota la colla d'esquerranosos, amants de revolucions que tenen lloc a milers de quilòmetres de distància, disparant contra la figura de Manuel Valls i traient-li tots els draps bruts de la seva època de ministre a França? S'ho imaginen? Segur que Martínez i companyia

recordarien cada dia Leonarda Dibrani, la nena gitana de 15 anys expulsada des de l'autocar escolar fins a Kosovo, pel llavors ministre de l'Interior francès Manuel Valls. Un ministre de l'Interior, per cert, més proper als postulats de Le Pen que als de qualsevol força progressista.

Per sort, la ficció només és ficció i no pas realitat. I en política, encara hi ha partits que mantenen la seva quota de dignitat i coherència. De fet, la dignitat i la coherència i la no supeditació als interessos i les voluntats de les elits són la seva millor targeta de presentació. I seria d'estúpids arriscar el seu millor patrimoni polític. Per això, la ficció només és ficció, i la realitat és una altra cosa. Jo ara els deixo. Vaig a escoltar el gran Paco Ibáñez mentre desgrana els versos de José Agustín Goytisolo. Els els recomano.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=f6UUYsN50A4